Κότσιανος Στέφανος
Πολύγυρος
Χαλκιδική

Ο ΣΙΘΩΝ

Περιοδικὴ ἔκδοση τῆς Ἐκπολιτιστικῆς Ἑταιρείας Νέων Νικήτης Χαλκιδικῆς «Ο ΣΙΘΩΝ»

2ος ΧΡΟΝΟΣ 1976 ΤΕΥΧΟΣ 9ο

ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΑΣΗ

Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ πολυεθνικοῦ Λεβάθιαν καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίσταση τῆς Χαλκιδικῆς βρίσκωνται σὲ μιὰ φάση ἀποφασιστική.

Ἡ ἐπιδρομὴ σήμερα ἐντοπίζεται 1ον στὴ γῆ ποὺ ἐπέζησε ἀπ' τὴν τελευταία ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση (Δημόσιο, Ἐκκλησία) καὶ 2ο στὴ μικρὴ ἰδιοκτησία. Μποδοσάκηδες, Καρρᾶδες, Βαρδινογιάννηδες, ὑποβλέπουν τὶς δασικὲς ἐκτάσεις (γῆ Δημοσίου), ὑποβλέπουν τὶς μοναστηριακὲς ἐκτάσεις (γῆ ἐκκλησίας) καὶ στενεύουν τὶς δυνατότητες κέρδους τοῦ μικροϊδιοκτήτη.

Τὰ περιθώρια κέρδους περιορίζονται 1ον μὲ τὴ διατήρηση τοῦ συστήματος μικρὸς κλῆρος — πολλὰ χέρια, καὶ 2ον μὲ τὴν ἀφαίρεση τοῦ τουριστικοῦ εἰσοδήματος ἀπ' τοὺς φυσικοὺς του κατόχους (μικροϊδιοκτῆτες).

Ἔτσι μὲ τὴν σταδιακὴ ἀφαίμαξη τῶν πόρων ἐπιβίωσης λύνονται καὶ οἱ ἰσχυροὶ συναισθηματικοὶ δεσμοὶ γῆς — ἰδιοκτήτη. Ἀντὶ λοιπὸν ἡ ἀνάγκη τῆς βελτίωσης τῆς ζωῆς τοῦ ἐπαρχιακοῦ πληθυσμοῦ νὰ ὁδηγήση 1ον στὸν ἐκσυγρονισμὸ τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, προωθώντας τὸν συλλογικὸ χαρακτήρα στὴν ἀγροτικὴ ἀπασχόληση καὶ 2ον στὴν ἐνίσχυση τῆς μικροϊδιοκτησίας στὸ κέρδος ἀπ' τὸν τουρισμό, ἡ σημερινὴ πραγματικότητα τῆς Χαλκιδικῆς χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ πολύπλευρη καὶ ἐνορχηστρωμένη ἐπίθεση τῶν μεγάλων συμφερόντων.

Ἡ αὔξηση τῶν περιορισμῶν γιὰ δημιουργία κάμπιγκ ἀπ' τοὺς Χαλκιδικιῶτες, ὁ περιορισμὸς νοικιάσιμων δωματίων, ἡ μὲ τὴν ἔνταξή μας στὴν ΕΟΚ ἐκμετάλλευση ἐγγείου ἰδιοκτησίας ποὺ βρίσκεται στὸ ἔδαφος κράτους μέλους, ἀπὸ ὑπήκοο ἑτέρου κράτους μέλους, δημιουργοῦν συνθῆκες εὐνοϊκὲς γιὰ τὴν καταστρατήγηση τῆς Νομοθεσίας ἀπ' τὸ μεγάλο κεφάλαιο ποὺ μὲ νομικοὺς ἀκροβατισμοὺς καὶ ἀλχημίες θὰ καταπιῆ τὴν μικρὴ ἰδιοκτησία.

Ἐμεῖς ἢ θὰ ἐκπατρισθοῦμε ἢ θὰ γίνουμε μισθοφόροι τῶν ξένων στὸν τόπο μας.

Καλοῦμε τὸν πολιτικὸ κόσμο (βουλευτές, πολιτευτές, κόμματα), καλοῦμε τὸ ἐπιστημονικὸ δυναμικὸ τῆς Χαλκιδικῆς νὰ δέσουν τὴν φωνή τους στὴν ἀτράνταχτή μας ἀπόφαση, γιὰ νὰ μὴ χαθῆ ἡ γῆ ἀπ' τοὺς κατόχους της, γιὰ νὰ μὴ γίνη ἡ Χαλκιδικὴ ἀπαγορευμένος καρπὸς γιὰ τοὺς Χαλκιδικιῶτες, καὶ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας γιὰ τοὺς ξένους.

ΟΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Πρόβλημα οἱ συγκοινωνίες στὴ Χαλκιδική. Καὶ τρανὸ μάλιστα. Σκέφτεσαι πολὺ νὰ τα ξιδέψης μὲ τὰ λεωφορεῖα τῆς γραμμῆς, γιατὶ μέχρι νὰ φτάσης στὸν προορισμό σου ἡ ταλαιπωρία δὲν θὰ σοῦ λείψη οὔτε στιγμή.

Σάββατο πρωῒ 6 Μαρτίου. Στὸ πρακτορεῖο Χαλκιδικῆς στὴ Θεσσαλονίκη, πολὺς κόσμος περμένει τὴν ὥρα καὶ τὰ λεωφορεῖα γιὰ νὰ ἀνεβῆ σ' αὐτὰ καὶ νὰ ξεκινήση. Τὸ εἰσιτήριο ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου γράφει πὼς τὸ λεωφορεῖο γιὰ Ἅγ. Νικόλαο καὶ Νικήτη θὰ φύγη στὶς 8.30. Ἀπ' τὰ μεγάφωνα ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ σταθμάρχη. «Ὅσοι ταξιδεύουν γιὰ Οὐρανούπολη, Νέα Ρόδα, Ἱερισσό νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ τάδε λεωφορεῖο. Ὅσοι ταξιδεύουν γιὰ Ν. Τρίγλια, Ν. Σύλλατα στὸ τάδε λεωφορεῖο». Μετὰ ἀπ' αὐτοὺς ἡ δικὴ μας σειρὰ - σκέφτομαι. Παίρνω. τὴ βαλίτσα μου καὶ βγαίνω ἀπ' τὴν αἴθουσα ἕτοιμος γιὰ ν' ἀνέβω στὸ αὐτοκίνητο. Τὰ μεγάφωνα ὅμως σιγοῦν. Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ πάλι τίποτε. Μπαίνω ξανὰ στὸ πρακτορεῖο γιατὶ τὸ χιόνι ποὺ

(Συνέχεια στὴν 7η σελίδα)

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΑ ΚΑΜΠΙΓΚ ΣΤΗ ΣΙΘΩΝΙΑ

Συνεπεῖς καὶ τυπικοὶ στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἐπέβαλλαν, ἡ ἐπαγγελματική τους εὐσυνειδησία καὶ οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες (ἔκταση, ἄνεση, καθαριότητα, φῶς, ὑγειονομικὴ ἀρτιότητα), ὡρισμένοι κάτοικοι τῆς Νικήτης καὶ Ν. Μαρμαρᾶ, ὑποβλήθηκαν σὲ κόπους καὶ ἔξοδα, μετατρέποντας τὰ κτήματά τους σὲ ἄνετες καὶ εὐχάριστες τουριστικὲς ἐγκαταστάσεις (κάμπιγκ).

Σήμερα ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ διώκονται καὶ σέρνονται στὰ δικαστήρια γιὰ τὴ νόμιμη περσινή τους λειτουργία, καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη τοὺς ἐπιβάλλονται περιορισμοὶ καὶ ὅροι (προϋποθέτουν κεφάλαια ἑκατομμυρίων) ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν λειτουργία αὐτῶν τῶν ἐγκαταστάσεων, ποὺ θυσιάζουν τὶς μικροεπιχειρήσεις στὴν ἀνάγκη τῆς πλήρωσης τῶν μεγάλων ξενοδοχειακῶν συγκροτημάτων.

Οἱ σημερινοὶ ἰδιοκτῆτες θὰ γίνουν οἱ αὐριανοὶ θυρωροὶ στὶς δικές τους ἰδιοκτησίες.

Οἱ διώξεις κλιμακώνονται.

Σήμερα οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν κάμπιγκ,αὔριο μερικοὶ ἀπεργοί, μετὰ οἱ ἐνοικιαστὲς δωματίων, ὕστερα οἱ ἐκμεταλλευτὲς ἑστιατορίων καὶ κέντρων διασκέδασης, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται ἐπιταχτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς συσπείρωσης ὅλων τῶν ντόπιων ἰδιοκτητῶν καὶ ἐπαγγελματιῶν σ' ἕνα πανσιθωνιακὸ φορέα ποὺ στὴ μεθοδευμένη πρόκληση τῶν ὀρδῶν τοῦ μεγάλου κεφαλαίου θὰ ἀντιτάξη δυναμικὰ τὴν ἀπόφαση.

Η ΣΙΘΩΝΙΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ

Καταγγέλουμε τὶς διώξεις. Οἱ κατηγορίες εἶναι ἀνυπόστατες. Καταγγέλουμε αὐτὸν τὸν ἔμμεσο ἐκβιασμὸ ποὺ ἀπαγορεύει καὶ ξεριζώνει τὸν κόσμο ἀπ' τὸν τόπο του.

Ἂν ὑπάρχει ἔλλειψη συνεργασίας τῶν ὑπευθύνων ὑπηρεσιῶν γιατὶ νὰ τὴν πληρώνουν

(Συνέχεια στὴ 2η σελίδα)

Ἐμεῖς ΚΙ ΕΣΕΙΣ

- Τὸ Ταχυδρομεῖο μας
- Βῆμα Ἀναγνωστῶν
- Ἐλεύθερη συζήτηση

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ-ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΝΙΚΗΤΗΣ

Ὁ Σύλλογος γονέων καὶ κηδεμόνων μαθητῶν Στοιχειώδους καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἀποτελεῖ ἕναν ἄλλο φορέα δράσης στὸ χωριό μας. Γεννήθηκε ἀπὸ τὸ αἴσθημα τοῦ χρέους τῶν πατεράδων μας νὰ δώσουν στὰ παιδιά τους ὅ,τι αὐτοὶ στερήθηκαν. Ἀπόκαμαν νὰ παραμένουν πάντα ἀντικείμενα ἐκμετάλλευσης τοῦ κάθε λογῆς ἀφεντικοῦ. Θέλουν νὰ καμαρώσουν τὰ παιδιά τους ἀφεντικὰ στὸν τόπο τους καὶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι μόνο μὲ τὸ ὅπλο τῆς μόρφωσης θὰ τὸ καταφέρουν. Στεροῦνται οἱ ἴδιοι πολλὲς φορὲς καὶ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ δώσουν τὴ δυνατότητα στὰ παιδιά τους νὰ ὁπλισθοῦν μὲ τὴ δύναμη τῆς γνώσης.

Σὰν «Σίθωνας» τοὺς ὑποσχόμαστε τὴν ἀμέριστη συμπαράστασή μας σ' αὐτὴ τὴ προσπάθεια. Ἡ ὑπόσχεση ἔχει ἤδη ὑλοποιηθῆ μὲ τὴν ἵδρυση δανειστικῆς βιβλιοθήκης ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ζηλευτὴ κίνηση - ἴσως δὲν ὑπάρχει προηγούμενο γιὰ ἑλληνικὴ ἐπαρχία - καὶ ποὺ ἀπ' τὴ σκοπιά μας βλέποντας αὐτὴ τὴν κίνηση θεωροῦμε τὴν ἵδρυση τῆς βιβλιοθήκης σὰν τὸ πιὸ σημαντικὸ καὶ ἀξεπέραστο στὸ μέλλον ἐπίτευγμα τοῦ «Σίθωνα». Προκηρύξαμε ἐπίσης γιὰ φέτος τέσσερες (4) ὑποτροφίες ἀπὸ 5.000 δρχ. τὴ κάθε μία γιὰ τοὺς πρώτους μαθητὲς τῶν τεσσάρων τάξεων τοῦ Ἰδιωτικοῦ Γυμνασίου Νικήτης...

Πιστεύουμε στὴν ἄριστη συνεργασία μας μὲ τὸν Σύλλογο γονέων καὶ κηδεμόνων, γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ χωριοῦ μας καὶ τῆς ἐπαρχίας μας γενικώτερα. Θεωροῦμε καθῆκον μας νὰ γνωστοποιήσουμε μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τῆς ἐφημερίδας μας τὴν ἀξιοζήλευτη δράση τοῦ συλλόγου, ὅπως μᾶς ἔστειλαν μὲ τὸ παρακάτω γράμμα τους.

«Ἀπολογισμὸς δράσεως Συλλόγου γονέων καὶ κηδεμόνων Στοιχειώδους καὶ μέσης Ἐκπαιδεύσεως Νικήτης

Ἀριθμὸς μελῶν 111.

1) Συμμετοχὴ στὶς ἐνέργειες Κοινοτικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν ἵδρυση Δημοσίου Γυμνασίου Νικήτης ἐπὶ προεδρίας Κων. Ἀναγνωστάρα. Ἔγγραφα 1) 1.7.66 καὶ 8)1.10.70.

2) Ἐξασφάλισε τὴ μεταφορὰ τῶν μαθητῶν τῆς Νικήτης στὸ Γυμνάσιο τοῦ Ἁγ. Νικολάου μὲ λεωφορεῖα.

3) Συμμετοχὴ σὲ ἐνέργειες γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ ὑπονόμου καὶ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ Σχολικὸ κτίριο γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαθητῶν ἐπὶ προεδρίας Κων. Ἀναγνωστάρα καὶ ἰατροῦ κ. Ἰωάννας Μάντσιου. Ἔγγραφο 4)12.1.69 καὶ προφορικὲς διαμαρτυρίες στὶς ἁρμόδιες ἀρχές.

4) Ἔδωσε χρήματα γιὰ τὴν ἀγορὰ ἀπὸ τὸ Σχολεῖο κινηματογραφικῆς μηχανῆς, καὶ γιὰ τὴν ἐπίστρωση καὶ καλλωπισμὸ τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου.

5) Συμμετοχὴ στὶς ἐνέργειες τοῦ Δημ. Σχολείου καὶ τῆς Κοινότητας γιὰ τὴν ἵδρυση Νηπιαγωγείου.

7) Συμπαράσταση στὴν Κοινότητα καὶ τὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Βαρδινογιάννη. Ἔγγραφα 25-27)74.

8) Συμμετοχὴ στὶς ἐνέργειες τῆς Κοινότητας γιὰ τὴν ἵδρυση Ἰδιωτ. Γυμνασίου στὴ Νικήτη καὶ ἐπισκευῆς τοῦ παλιοῦ σχολικοῦ κτιρίου ἐπὶ προεδρίας Π. Παπαδημητρίου.

9) Ἐνέργειες μέσω τοῦ βουλευτοῦ κ. Ἀθ' Φιλιππίδη γιὰ τὴ προαγωγὴ τοῦ Νηπιαγωγείου σὲ διθέσιο. Ἔγγραφο 43) 14.12.75 καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου σὲ Ἑξατάξιο.

10) Συμμετοχὴ στὴν οἰκονομικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Γυμνασίου μὲ τοὺς Νικόλαο Καζάνη σὰν πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς καὶ Κ. Θωμᾶ σὰν ταμία.

Τὴ δράση τοῦ Συλλόγου συνοδεύει καὶ πληθώρα ἄλλων ἐ-

ΤΑ ΚΑΜΠΙΓΚ ΣΤΗ ΣΙΘΩΝΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ 1η σελίδα)

οἱ κάτοικοι; Καὶ γιατὶ πάλι ἡ ὑπηρεσιακὴ εὐαισθησία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἔγινε χοντροκομμένη ἀνοχὴ τὴν ἐποχὴ τῶν παράνομων κτισμάτων καὶ τῶν οἰκοδομικῶν αὐθαιρεσιῶν στοὺς Καρράδες καὶ στοὺς ἄλλους στυγνοὺς ἐκμεταλλευτές;

ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

Ὁ δογματισμός, ἡ πολιτικὴ σκοπιμότητα κι' ὁ λόγιος κοντοφθαλμισμὸς στρατολογημένοι ἀπὸ τὸ καθεστὼς τῆς ταξικῆς ἀνισότητας ἐπέβαλλαν τὴν τυρρανία τους.

Ἡ ξεδιάντροπη ὑποκρισία ἀφοῦ προσπάθησε γιὰ τὴ στυγνὴ νομιμότητα, π' ἀρνιέται τὶς ἀξίες στὶς ρίζες τῆς καταγωγῆς τους σωριάσθηκε μαζὶ μὲ τὸ ἔντεχνο γλωσσικό της κατασκεύασμα.

Σωριάσθηκε ἀπ' τὴ δύναμη μιᾶς ἀλήθειας ἁπλισμένης μὲ τὴν αἰώνια συνείδηση πὼς ἡ γλώσσα δὲν καθορίζεται οὔτε ἀπὸ Συντάγματα, οὔτε ἀπὸ δικαστικὲς ἀποφάσεις, οὔτε ἀπὸ ρευστὲς κυβερνητικὲς ἀνακοινώσεις.

Ζεῖ, κινεῖται, ἐξελίσσεται ἀπ' τὸ γάλα τῆς ἀγράμματης μάνας ὡς τὴ σκέψη τοῦ διανοητή.

Χρωματίζει τὴν ἐθνικὴ φυσιογνωμία τοῦ λαοῦ, ἐκφράζει τὸν καθολικὸ πλοῦτο τῆς ψυχῆς του, ζωντανεύει τὴν ἱστορική του παρουσία στὸ χρέος τῆς λευτεριᾶς τῆς ἰσότητας, τῆς Δικαιοσύνης.

Σήμερα μὲ τὴν ὑπουργικὴ πιστοποίηση τοῦ θανάτου τοῦ ὑπερσυντέλικου, ἡ ἀναγνώριση τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας, τῆς Δημοτικῆς, ὑπογραμμίζει τὴν προοδευτικὴ καὶ ἀναπότρεπτη πορεία τῶν λαϊκῶν κατακτήσεων Ἡ καθιέρωση τῆς Δημοτικῆς λευτερώνει τὶς ἀπεριόριστες δυνατότητες τοῦ λαοῦ γιὰ μιὰ Νεο—Ἑλληνικὴ πραγματικότητα μέσα ἀπ' τὴν ἀλληλοεπίδραση τῆς κοινωνικῆς, πνευματικῆς καὶ γλωσσικῆς ἐξέλιξης, μοναδικῆς συμβολῆς στὴν ἀνθρώπινη ἀνέλιξη.

"ΝΕΡΟ,, ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ

Ἠσαπίλα τῆς κοινωνικῆς παρακμῆς σὲ μιὰ κλασσικὴ ἔκφραση ἀσυδοσίας ξαναθυμήθηκε τὸν Ρασπούτιν.

Ἡ ἀπελπισία τῆς χαμένης ἐλπίδας ζευγαρωμένη μὲ μιὰ ἀπαράδεχτη παιδεία ποὺ ξεσηκώνει τὴ Μυθολογία τοῦ Ἰσραὴλ φαρμακώνοντας τὶς παιδιάστι-

νεργειῶν, ποὺ δείχνει τὴ γενικώτερη κινητοποίηση τῆς ἐπαρχίας μὲ ζηλευτικοὺς πνευματικοὺς στόχους.

Ζητοῦμε τὴν πολυαριθμότερη συμμετοχὴ στὸ Σύλλογο καὶ περιμένουμε κι' ἄλλες αἰτήσεις ἐγγραφῶν».

Νικήτη 31.1.76

Ὁ Πρόεδρος Κων. Θωμᾶς
Ὁ Γεν. Γραμματέας Γ. Ἀναγνωστάρας, Ὁ Ταμίας Δημ. Χριστιανὸς

Υ.Γ. Στὶς ἐκλογὲς τοῦ Συλλόγου ποὺ ἔγιναν στὶς 1.2.76 ἀνακηρύχθηκε νέο Διοικητικὸ

Συνέχεια στὴν σελ. 7)

κες συνειδήσεις καὶ μὲ τὴν ἀρρωστημένη ἱστορία τῶν μαρμαρωμένων βασιληάδων, ἀνοίγει τὰ περιθώρια στοὺς θεομπαῖχτες τῶν ὀργανωμένων συμφερόντων γιὰ νὰ διαλέξουν Ἁγίους, Παναγίες καὶ φιλέλληνες Θεοὺς καὶ νὰ μετατρέψουν τὴν τυρρανία τους σὲ θέλημα Θεοῦ.

Ἡ ἀναβίωση τῆς ὑποταγῆς τῆς ἐπιστήμης στὰ μεσαιωνικὰ ὑποστηλώματα τῆς ἐξουσίας ποὺ ὑποβάλλουν τὴν κτηνώδη πειθαρχία στοὺς θαυματοποιοὺς καὶ στὰ ματζούνια δὲν εἶναι τυχαία περίπτωση. Εἶναι κοινωνικὸ σύμπτωμα ἑνὸς συστήματος ποὺ ξέρει πὼς ἡ μετάγγιση τοῦ μεταφυσικοῦ δογματισμοῦ ξεστρατίζει τὶς ἐλπίδες τοῦ κόσμου ἀπ' τὴν ἐπιστημονικὴ κυριαρχία, ἐξασφαλίζει τὴν «ἐπουράνια» μακαριότητα τῶν πιστῶν μὰ θεραπεύει τὴν ἐξουσία ἀπ' τὸν καρκῖνο τοῦ θρόνου της.

Τ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ΣΙΘΩΝ στόν Κόσμο τῶν Γραμμάτων καί τῶν Τεχνῶν

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΟΡΟΣ

Τοῦ Μ. ΠΟΥΛΙΟΥ

Γρήγορα βρεθήκαμε πρῶτα στὴν «Παναγία» κι' ὕστερα στὸ «Σταυρό» κι' ἀπὸ κεῖ στὴ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἡ ἐπιστροφὴ ἦταν σχετικὰ εὔκολη, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα ὁ κατήφορος ἦταν πολὺ μεγάλος καὶ ἀναγκαζόμασταν νὰ τρέχουμε χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε. Τώρα ἐπιβάλλονταν ξεκούραση, ὕστερα ἀπὸ προσπάθεια τόσων ὡρῶν. Οἱ ἀδειανοὶ θάλαμοι μᾶς δέχτηκαν γρήγορα κι' ἀμέσως τὰ κρεββάτια γιὰ ἕναν ὕπνο ἀρκετῶν ὡρῶν. Πολὺ ἀργότερα ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχοντάρη ἀκούστηκε δυτὰ καλώντας μας γιὰ τὸ φαγητό ποὺ περίμενε ἀραδιασμένο στὴν τράπεζα τῆς σκήτης.

Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὴν ἀκολουθία τοῦ Εὐχέλαιου καθήσαμε στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας, κουβεντιάζοντας μεταξύ μας καὶ μὲ τοὺς μοναχοὺς ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ. Δυὸ τρεῖς ἀπὸ δαύτους βλέποντας νὰ ὑπάρχη γύρω τους ἀρκετὸ ἀγοραστικὸ κοινό, ἄνοιξαν γρήγορα γρήγορα τὶς ἰδιότυπες πραμάτειες τους, τὶς γνωστὲς στὰ μοναστήρια καὶ τὶς σκῆτες τοῦ Ἁγ. Ὄρους. Μερικοὶ προμηθεύτηκαν διάφορα εἴδη, ἄλλοι διαφώνησαν γιὰ τὶς τιμὲς καὶ ἄλλοι ἔμειναν ἀμέτοχοι καὶ ἀδιάφοροι γιὰ τὰ ἐκθέματα ποὺ μὲ καμάρι ἔδειχναν οἱ καλόγεροι.

Μετὰ χτύπησαν καὶ πάλι οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας γιὰ μιὰ ἀκολουθία ποὺ δὲν θὰ τέλειωνε παρὰ τὸ ἄλλοπρωΐ. Χωμένοι κυριολεκτικὰ στὰ στασίδια, παρακολουθήσαμε κατὰ διαστήματα μέρος τῆς ἀγρυπνίας καὶ τὴ θεία λειτουργία τὸ ἄλλο πρωινό, μὲ πολλὲς ὅμως δυσκολίες στὴν κατανόηση τῶν καλογήρων ψαλτῶν, ποὺ ἔσερναν τὴ φωνή τους ψάλλοντες κατὰ τὸ δικό τους τρόπο, ἁγιορεϊτικα.

Ἀφοῦ τέλειωσε καὶ ἡ θεία λειτουργία κατευθυνθήκαμε ὅλοι μαζὶ στὴν τράπεζα, ὅπου ὁ «πρῶτος» τῆς σκήτης εὐλόγησε «τὴ βρώση καὶ τὴν πόση τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ» ποὺ δὲν ἦταν ὅμως ἕνα ἁπλὸ πρωϊνὸ ἢ κάτι παρόμοιο, μὰ ἕνα κανονικὸ γεῦμα, πλούσιο, πανηγυρικὸ ὅπως ταίριαζε σὲ μιὰ μέρα σὰν τὴ σημερινή. Εἴκοσι ὀκτὼ Αὐγούστου σήμερα κι' ὅλη ἡ ἁγιορείτικη πολιτεία γιόρταζε τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὁλονύκτια ἀγρυπνία, γι' αὐτὸ καὶ τὸ τωρινὸ γεῦμα μ' ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς σκήτης καὶ τοὺς προσκυνητὲς φυσικά.

Ἴσως βέβαια νὰ παρατηρήση κανεὶς — εὔλογα πὼς ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζεται στὶς 15 Αὐγούστου καὶ ὄχι στὶς 28. Ἡ ἀπορία ὅμως λύνεται εὔκολα ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψη πὼς τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν ἀκολουθεῖ τὸ καθιερωμένο ἡμερολόγιο, ἀλλὰ τὸ Ἰουλιανό. Εἶναι γνωστὸ πὼς τὸ 1923 ἀποφασίστηκε ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τὸ Γρηγοριανό. Τοῦτο ἔγινε ἀρχικὰ ἀποδεκτὸ μόνο ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἐνῶ ἡ ἐκκλησία ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῆ τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο. Στὶς 23 Μαρτίου 1924 ὕστερα ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ ἐκκλησία ἀποδέχτηκε τὴν ἀλλαγὴ κι' ἔτσι καθιερώθηκε ἀπὸ τότε τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο ποῦναι σ' ὅλους γνωστό. Βρέθηκαν ὅμως μερικοὶ ποὺ θεώρησαν τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ ἀσέβεια πρὸς τὴν παράδοση τῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἀῶνες τώρα δέχονταν τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν συγκατένευσαν σ' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους, πιστοὶ στὴν παράδοση καὶ στὸ Βυζάντιο ἀπ' ὅπου παρέλαβαν τὸ κάθε τί. Βέβαια καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος εἶχε γίνει παλιότερα προσπάθεια νὰ ἀντικατασταθῆ τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο ἀπὸ τὸ Γρηγοριανό. Σὲ σύσκεψη τῶν ἀντιπροσώπων τῶν μοναστηριῶν ἀποφασίστηκε αὐτὴ ἡ ἀλλαγή, στὴν πράξη ὅμως δὲν ἐφαρμόστηκε ἀπὸ κανέναν ἐκτὸς ἀπ' τὴ μονὴ Βατοπεδίου ποὺ κι' αὐτὴ τελευταῖα ἐγκατέλειψε τὸ νέο ἡμερολόγιο κι' ἐπέστρεψε στὸ ἡμερολόγιο τῶν ἄλλων μοναστηριῶν. Ἔτσι παντοῦ στὸ Ἅγιο Ὄρος σὲ μοναστήρια καὶ σκῆτες τηρεῖται τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο κι' ὑπάρχει αὐτὴ ἡ διαφορὰ τῶν δέκα τριῶν ἡμερῶν.

Ὁ ἀναγνώστης ψηλὰ στὴ θέση του διάβαζε μονότονα δίχως σίγουρα νὰ τὸν προσέχη κανείς. Στὰ τραπέζια λαϊκοὶ καὶ καλόγεροι μάχονταν γιὰ τὴ σάρκα τους, ποὺ περίμενε τούτη τὴν ὥρα γιὰ νὰ δικαιωθῆ κι' αὐτή. Τὰ πιάτα γρήγορα ἄδειασαν καὶ τὰ ποτήρια τὸ ἴδιο κι' ἡ τράπεζα σὲ λίγο, μετὰ τὴν καθιερωμένη εὐχαριστήρια εὐχὴ ποὺ ἀνάπεμψε δυνατὰ ὁ «πρῶτος» — σημάδι πὼς ὅλα πῆγαν πολὺ καλά. Ἡ σειρά μας νὰ εὐχαριστήσουμε κι' ἐμεῖς τοὺς μοναχοὺς γιὰ τὸ θαυμάσιο γεῦμα καὶ τὴ φιλοξενία τους μιὰ καὶ σὲ λίγο θὰ τοὺς ἀφήναμε μόνους — συνηθισμένοι βέβαια — συνεγίζοντας μὲ τὴν εὐχή τους τὴν περιοδεία μας στὶς ὑπόλοιπες σκῆτες καὶ μονές.

Στὸν ἀρσανὰ μᾶς περίμενε τὸ καΐκι ποὺ εἶχε βάλει μπρὸς τὴ μηχανή, λὲς καὶ βιάζονταν. Μόλις ἀνέβηκε κι' ὁ τελευταῖος, ξεκίνησε μὲ δύναμη ἀφήνοντας πίσω του τὴ σκήτη καὶ μιὰ ἄσπρη γραμμὴ ποὺ γρήγορα χάνονταν. Ἀφοῦ ἀνέβηκαν ἀπ' τὴ μονὴ Διονυσίου πέντε ἄτομα κι' ἀπ' τὴ μονὴ Γρηγορίου ἄλλα τόσα, δὲν ἔμενε παρὰ ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς — τέσσερες τὸν ἀριθμὸ — ποὺ θὰ συνεχίζαμε τὴν περιοδεία ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ Δάφνη ποὺ ἦταν λίγο πιὸ ἐκεῖ. Ἔτσι ἀφοῦ πλεύρισε τὸ καΐκι σ' ἕνα κατάλληλο μέρος, πηδήξαμε στὴ στεριὰ ἀφήνοντας τοὺς ἄλλους καὶ τὸ πλοῖο ποὺ πῆρε στροφὴ καὶ σιγὰ σιγὰ ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Γι' αὐτοὺς εἶχε τελειώσει ἡ ἐπίσκεψη στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐνῶ γιὰ μᾶς ἄρχιζε σχεδὸν τώρα, ἀφοῦ μᾶς περίμεναν πολλὰ μοναστήρια σὲ διάστημα ἑφτὰ ἡμερῶν. Ἡ ἀποβίβασή μας ἔγινε στ' ἀπόμερο τοῦτο μέρος κι' ὄχι στὴ Δάφνη, γιατὶ ἐκεῖ ὁ ἔλεγχος στὸ πλοῖο θὰ καθυστεροῦσε κάμποσο τὴν ἀναχώρηση τῶν ἄλλων γιὰ τὸ χωριό.

Συνεχίζεται

Τὸ κόψιμο τῆς πίττας τοῦ ΣΙΘΩΝΑ

Ἀπ' τὸ Κόψιμο τῆς Πίττας τοῦ «ΣΙΘΩΝΑ»

Τὴν Παρασκευή, 13 Φεβρουαίου, στὴ «Φωλιὰ τῆς Ὄπερας» ἔκοψε τὴ πίττα της ἡ Ε.Ε.Ν.Ν. «Ὁ Σίθων».

Ξεπέρασε κάθε πρόβλεψη ἡ προσέλευση τῶν Νικητιανῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ πρόθυμοι ἀνταποκρίθηκαν στὸ κάλεσμά μας νὰ ξαναζήσουν μέσα ἀπ' τὸ ἔθιμοτυπικὸ τῆς πίττας τὴ Νικητιανὴ νοσταλγία γιὰ τὸ τόπο ποὺ τοὺς ἔθρεψε.

Τὴν πίττα ἔκοψε ὁ πρόεδρος τοῦ Σίθωνα Θανάσης Ξανθόπουλος ποὺ προλόγησε μὲ τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητοί μας Νικητιανοὶ καὶ φίλοι τῆς Νικήτης. Μέσα ἀπ' τὴ καθολικὴ ἀναγνώριση τοῦ Σίθωνα, πρόσθετη χαρὰ δίνουν οἱ Νικητιανὲς βραδυὲς ποὺ φέτος ἐγκαινιάσαμε. Στὸ ἔθιμοτυπικὸ τῆς πίττας βλέπουμε τὴν εὐκαιρία νὰ προβάλουμε τὴ πιὸ ἁπλὴ μά τόσο ἀναγκαία ἐκπολιτιστική μας μεριά. Νὰ ξαναδέσουμε ὅλοι οἱ Νικητιανοὶ στὴ Θεσσαλονίκη τὶς παιδικές μας ἐμπειρίες ποὺ λίγο - πολὺ μᾶς καθορίζουν. Ἡ ἐκπολιτιστικὴ φύση τῆς ἑταιρείας μας δὲν ἀπομονώνεται σὲ θέσεις ποὺ προσδιορίζουν ἀπαράδεκτες ἐλίτ· ἁπλώνεται στὸ χωριό, δένεται μὲ τὰ προβλήματά του, προάγει τὶς ἀνησυχίες του, ἔτσι ὥστε ἡ τόλμη, ἡ διάθεση καὶ ἡ δράση τῶν νέων συγκροτημένες σ' ἕνα μοναδικὸ προοδευτικὸ φορέα τὴν Ἐκπολιτιτικὴ Ἑταιρεία Νέων Νικήτης «Ὁ Σίθων» νὰ γίνη ἀγωγὸς ποὺ θὰ τροφοδοτήση τὸ χωριό μας μὲ τὴν ἀγωνιστικὴ πραγματικότητα τῆς ὀμορφιᾶς, τῆς ἀγάπης, τῆς εὐγένειας καὶ τῆς προκοπῆς».

Τὸ «φλουρὶ» τὸ πῆρε ἕνας φίλος ἀπ' τὸ Στρατόνι γιὰ νὰ συνεχισθῆ ἕνα θαυμάσιο Χαλκιδικιώτικο γλέντι πολὺ πέρα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Τὸ τέλειωμα σημάδεψε ἡ ἔντονη ἐπίδραση τῆς Νικητιανῆς βραδυᾶς ποὺ μεταφράζονταν στὴν εὐχὴ «τέτοια νὰ ξαναγίνωνται».

Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

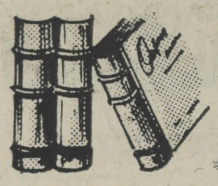

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ

Οἱ πνευματικοὶ καὶ ἠθικοὶ στόχοι ποὺ ἕνας νέος ἐπιστήμονας καλεῖται νὰ χαράξη—φωτεινὴ καὶ σταθερὴ πορεία—στὴ ζωή του, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιτακτικὲς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ σωστὴ κατεύθυνση τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης ἁρμονικὰ συντεριασμένη μὲ τὴ σωστὴ κατεύθυνση τῆς ἀνθρωπιᾶς καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ εἶναι ἕνα ἰδανικὸ βίωμα ζωῆς ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ κοινωνικὴ πρόοδος καὶ ἡ πολιτιστικὴ ἀνέλιξη ἑνὸς Ἔθνους. Τὸ μεγάλο ἐρώτημα ὅμως εἶναι ποιὸ ἄραγε θερμοκήπιο ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων (ἀπ' τὴν θρησκεία ὡς τὴν τέχνη) εἶναι τὸ πλέον ἁρμόδιο γιὰ τὴν ὁλοκληρωμένη ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τοῦ νέου ἐπιστήμονα;

Μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀμερικάνικης κοινωνικῆς ζωῆς ἀναπτύχθηκε ἕνα τιτάνειο πνεῦμα πρακτικισμοῦ. Ὅλα ἔχουν ἐνταχθῆ σ' ἕνα σκοπὸ ὠφελιμότητας καὶ ὁπωσδήποτε αὐτὸ θὰ ἦταν σωστὸ καὶ συμφερτικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἀμερικῆς ἂν ὑπῆρχε τὸ Σωκρατικὸ ἀγιάρισμα τῆς ὠφελιμότητας καὶ τῆς ὀρθοφροσύνης.

Μέσα στὸν Εὐρωπαϊκὸ χῶρο ἐνυπάρχει ἕνας πλεονασμὸς θεωρητικισμοῦ, κάτι τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν Ἠπείρων ὑπάρχει μιὰ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη προσέγγιση στὴ ζωὴ καὶ στὸ πνεῦμα. Τὸ πρακτικὸ πνεῦμα εἶναι αὐτὸ ποὺ γεννάει τὶς σωστὲς κατευθύνσεις καὶ τὶς ὀρθὲς στάσεις ἀπέναντι στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς.

Ἀντίθετα ὁ θεωρητικὸς νοῦς δίνει τὸ ἔρεισμα γιὰ τὴν ἔρευνα μαθαίνει νὰ παίρνη προεκτάσεις στὴ σκέψη καὶ γυμνάζει τὴν νόηση καὶ τὴν ψυχὴ μέσα στοὺς ἀπειροελάχιστους μύδρους τῆς ἐμπειρίας. Χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ ἐπηρεασθῆ ὁ ἐπιστήμονας μονόπλευρα καὶ ἀκολουθήσει τὰ χνάρια ἑνὸς ἄγονου ρεαλισμοῦ ἢ μιᾶς χιμαιρικῆς θεωρήσεως.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πάνω στὸ συντηριασμὸ ρεαλισμοῦ - ἰδεαλισμοῦ, μποροῦν νὰ προταθοῦν οἱ ἑξῆς τρόποι δρόμοι τῆς ἐπιστημονικῆς σκέψης.

1) Κάθε προβληματισμὸς νὰ ἀντιμετωπίζεται ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνική του ὑφή. Ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ στὰ νεώτερα χρόνια ὁ Κάντ, ὁ Ντεκάρτ καὶ τόσοι ἄλλοι σοφοί, ἀντιμετώπισαν τὰ προβλήματα τοῦ πνεύματος μὲ ἕναν τρόπο τόσο ξενικὸ πρὸς τὶς ἰδέες τῆς ἐποχῆς τους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τόσο συγγενικὸ σὲ μιὰ παγκόσμια ἰδεολογικὴ σύγκλιση γιὰ τὶ ἀντιμετώπισαν τὰ προβλήματα ἐνστιγματικὰ καὶ πρωτόγνωρα, ἀκολουθώντας τὰ χνάρια τῶν ἐνδόμυχων ἐκζητήσεων. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Καρτέσιου νὰ ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὰ καθιερωμένα καὶ τὰ αὐτονόητα εἶναι ἡ ἀπαρχὴ κάθε ἐφεύρεσης καὶ ἡ ἀφετηρία πάντα καινούργιων δραματισμῶν.

2) Καθημερινὴ ἄσκηση κατεύθυνσης τοῦ πνεύματος. Ἔλεγχος συνεχὴς τῶν πεποιθήσεων καὶ προσαρμογὴ αὐτῶν στὰ πεδία τῆς ἀληθοφάνειας καὶ τοῦ πειραματισμοῦ.

3) Καθυποταγὴ σὲ βασικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξίες τῆς ζωῆς ποὺ ἔχουν ἀποδειχτῆ ἀπ' τὸν καιρὸ ἀδιαφιλονίκητα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτὲς οἱ κατευθύνσεις εἶναι τὰ πρωτόλεια ἀπ' τὰ ὁποῖα ὁ νέος ἐπιστήμονας θὰ θηρέψη μέσα ἀπὸ τὸν ἀπέραντο χῶρο τοῦ πνεύματος τὶς μεγάλες ἀλήθειες.

Ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει νὰ σκέπτεται, μαθαίνει νὰ ἐφευρίσκη, μαθαίνει νὰ ζῆ, ὅμως δύσκολα μπορεῖ νὰ μάθη τὶς ἐφαρμογὲς μιᾶς τέλειας καὶ ἀμετάκλητης ἠθικῆς. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη ἔλκεται ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ εὔκολο ὅπως ἀκατανίκητα ἕλκονται καὶ τὰ ἔντομα ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς. Εἶναι χρέος στὸν ἐπιστήμονα νὰ τοποθετηθῆ ἠθικὰ ἀπέναντι στὸν ἑαυτό του καὶ στὴν κονωνία καὶ καθημερινὰ νὰ πιέζη τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ μὴ ἐνδίδη στὴν ἰδιοτέλεια καὶ στὴν ποταπότητα. Ὁ μεγάλος Ἀϊνστάϊν στὸ πιστεύω του τονίζει ἰδιαίτερα τὴν σημασία τῆς ἀνθρωπιᾶς τοῦ ἐπιστήμονα. Ἀπ' τὸ βιβλίο του ἀντλεῖται τὸ συμπέρασμα μιᾶς πανανθρώπινης ἑνότητας, μιᾶς εἰρηνιστικῆς ἐπιστημονικῆς συνεισφορᾶς καὶ προβάλλεται ὡς ἡ ὑψίστη ἀρετὴ τοῦ ἐπιστήμονα, ἡ ἔφεση γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν κοινωνικὴ Δικαιοσύνη. Ἂν ἕνας εἶναι αὐτὸς ποὺ κατέχει τὸ τρομερὸ ὁπλοστάσιο γιὰ νὰ πολεμήση τὴν ἀνομία καὶ τὸν ἠθικοπολιτιστικὸ ἐκτραχηλισμὸ μιᾶς ἐποχῆς, αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπιστήμονας. Κατέχει τοὺς μαγγανισμοὺς τῆς σκέψης, τὴν πειθαρχία τῆς βούλησης ἀλλὰ καὶ τὴν ἰθύνουσα θέση μέσα σὲ μιὰ κοινωνία. Ἔχει ὀντότητα οὐσιαστικὴ καὶ τυπική. Μπορεῖ νὰ γίνη ὁ Ἄγγελος ἢ ὁ Διάβολος, ἡ εὐταξία ἢ ἡ καταστροφή, ἡ εἰρήνη ἢ ὁ πυρηνικὸς ἀφανισμός.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν σκοπὸς τοῦ νέου ἐπιστήμονα εἶναι νὰ συνειδητοποιήση τὸ ὕψιστο καθῆκον του ἀπέναντι στὸν ἄνθρωπο καὶ στὴν κοινωνία ποὺ τόσο καθαρὰ τὸ διακαθορίζει καὶ ὁ χριστιανισμός. Εἶναι τὸ καθῆκον τῆς ἐλευθερίας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ὀρθοφροσύνης καὶ τῆς δικαιοσύνης μέσα σὲ μιὰ μορφὴ τελειότητας καὶ μέσα σὲ ἕναν χαρακτήρα παγκοσμιότητας.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Σβάϊτσερ τοῦ τρομερὰ πιστοῦ ὑπηρέτη τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πλανήθηκε στὰ πέρατα τῆς Ἀφρικῆς μέσα στὶς τροπικὲς ζοῦγκλες καὶ στὶς ἀπολίτιστες κοινωνίες τῶν μαύρων, γιὰ νὰ χαρίση λίγη χαρὰ καὶ λίγη ἀνακούφιση, ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἀποτελῆ τὸν φεγγοβόλο φάρο τοῦ Καλοῦ καὶ Σωστοῦ Ἐπιστήμονα.

Ἡ φιλοδοξία ποὺ τρέφει τὸν ἐγωϊσμό, ἡ φιλοκέρδια καὶ οἱ λανθασμένοι ἠθικοὶ στόχοι (ἂς θυμηθοῦμε ἐδῶ τοὺς στόχους ποὺ ἔθεσαν ἐπὶ Χίτλερ οἱ ἐπιστήμονες τῆς Γερμανίας) εἶναι τὰ παρείσακτα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ, τὰ εἰδεχθῆ φυτὰ ποὺ ρουφοῦν τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων. Προσοχὴ λοιπόν, οἱ ἠθικὲς ἐπιταγὲς εὔκολα βρίσκονται — δύσκολα ὅμως μποροῦν νὰ τηρηθοῦν. Ἂς παρθῆ μιὰ ἀπόφαση ὁμόφωνα βγαλμένη ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νέων ἐπιστημόνων. «Θὰ ὑπηρετήσουμε τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εἰρήνη μὲ τὸ ὅπλο τῆς ἐπιστήμης μας μέχρι τὸν θάνατο».

Μετὰ τὴν ἠθικὴ προέκταση μένει πλέον νὰ διακαθορισθοῦν οἱ κοινωνικὲς ἐπιταγὲς τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος. Πρῶτα-πρῶτα ἡ ἐπιστήμη καταργεῖ τὰ σύνορα. Μαθαίνει στὸν ἄνθρωπο νὰ ἑνώνεται στὸν τραχὺ ἀγώνα τῆς ἀλήθειας, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σωβινιστικὸ πνεῦμα ποὺ τόσα κακὰ ἐπεσσώρευσε στὴν ἀνθρωπότητα. Ἔπειτα ἡ ἐπιστήμη εἶναι αὐτὴ ποὺ καθορίζει τὶς ὑγιεῖς κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις. Ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψη ἐκλαϊκεύει καὶ ἐρευνᾶ τὰ κοινωνικὰ προβλήματα καὶ δίνει ἰδανικὲς λύσεις σ' ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς προβληματισμούς.

Τρεῖς λοιπὸν πτυχὲς τοῦ ζητήματος: Ἄσκηση τῆς ἐπιστημονικῆς σκέψης σὲ ὀρθὰ πλαίσια, ἠθικὴ καθοδήγησή της καὶ κοινωνικὸ παγκόσμιο προσανατολισμὸ στὰ πλαίσια τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ν. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

«Ο ΣΙΘΩΝ»
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Ἰδιοκτησίας
Ἐκπολιτιστικῆς Ἑταιρείας
ΝΕΩΝ
Νικήτης Χαλκιδικῆς
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Δ)νση: ΕΞΕΝ Ο ΣΙΘΩΝ
Νικήτη Χαλκιδικῆς
Τυπο Μουγκος
Πρ. Νικολάου 1 ☎ 272252

ΘΕΜΑΤΑ - ΑΠΟΨΕΙΣ - ΡΕΠΟΡΤΑΖ - ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ - ΘΕΜΑΤΑ - ΑΠΟΨΕΙΣ - ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ
Εἴσοδοχὴ ἢ Ἐξαγορά;

Εἴμαστε «ἀνώριμοι».

Καὶ τί χρειάζεται γιὰ νὰ ὡριμάσουμε ἐπιτέλους;

Λίγος «γύψος», ἀπ' αὐτὸν ποὺ μερικὰ ἔντυπα ἐξακολουθοῦν νὰ παρουσιάζουν σὰν ἐθνοσωτήριο;

Ὄχι, τίποτα τέτοιο, ἀναχρονιστικὸ καὶ ἀποτρόπαιο.

Οἱ «ἐπεμβάσεις» τῆς διεθνοῦς διπλωματίας γίνονται, ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό, χωρὶς χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ... τουλάχιστον φανερά.

Οἱ «συμβουλάτορες» τῆς Ε.Ο.Κ. δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ ἀνακαλύψουν, καὶ μὲ σβελτάδα θαυμαστὴ νὰ ἀποκαλύψουν, μιὰ ἀλάνθαστη μέθοδο «ὡριμάνσεως» τὴν προκαταρτικὴ φάση.

Ἄμεση ἡ ἀντίδραση στὴν Ἑλλάδα, διεθνὴς ὁ ἀντίκτυπος, καὶ συνακόλουθες οἱ καθησυχαστικὲς διαβεβαιώσεις ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κρατῶν - μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ. .... «Οὔτε γάτα, οὔτε ζημιὰ».

Καὶ κανεὶς δὲν ἀναρωτιέται, πῶς συνέβη τὰ συμβουλευτικὰ ὄργανα ἑνὸς διεθνοῦς ὀργανισμοῦ νὰ ἀποφασίσουν, στὴν πλειοψηφία τους, ἀντίθετα μὲ τὶς δεσμευτικὲς θέσεις τῶν ἀρχηγῶν τους.

Ἀνυπακοή; Ἀσυνεννοησία; Ἔλλειψη προσυνεννόησης;

Θἄταν ἀφέλεια κι' ὁ ἁπλὸς προβληματισμὸς πάνω στὶς τρεῖς αὐτὲς πιθανότητες. Στὴν διπλωματία, ἡ γραμμὴ ποὺ θὰ ἀκολουθηθῆ εἶναι πάντα ἀπόρροια ἐξαντλητικῶν συσκέψεων.

Ὑπῆρξε προσυννενόηση καὶ μάλιστα διακρατική, σὲ βάρος μας. Κομπίνα ἦταν, τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν συμβούλων τους, γιὰ νὰ ἀποκομίσουν πολιτικὰ ὠφέλη.

α) Προσκήνιο: οἱ πρόεδροι τῶν κυβερνήσεων τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ο.Κ., ἀπορρίπτοντας τὶς ἀρνητικὲς εἰσηγήσεις τῶν συμβουλευτικῶν ὀργάνων, παρουσιάζονται ὅτι κάνουν μία μεγάλη «παραχώρηση».

Παρασκήνιο: πρέπει βέβαια κι' ἐμεῖς, μὲ τὴ σειρά μας, νὰ κάνουμε «κάποια» ἢ «κάποιες» ἀνάλογες παραχωρήσεις (στοὺς ὅρους τῆς συνδέσεως, στὸ Κυπριακό, στὰ πετρέλαια τοῦ Αἰγαίου).

β) Ἡ δυσαρέσκεια τῆς Τουρκίας, γιὰ τὴν ἔξοδο τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν διεθνῆ ἀπομόνωση τῆς δικτατορικῆς περιόδου, ἔχει ἐκδηλωθῆ ἔντονη ἀπὸ καιρό. Ἑπομένως τὸ χάπι τῆς εἰσδοχῆς μας στὴν Ε.Ο.Κ. πρέπει νἄναι χρυσωμένο, μὲ μερικὲς ὑποσχέσεις πρὸς τὴν γείτονα χώρα.

Μὲ τὶς δῆθεν ἀντίθετες ἀπόψεις, συμβούλων καὶ ἀρχηγῶν κρατῶν, δίνεται ἡ εὐκαιρία στοὺς τελευταίους, νὰ τονίσουν ἐπανειλημμένα, ὅτι ἡ ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν Κοινὴ Ἀγορὰ δὲν ἔχει πολιτικὴ σημασία(!!) Συγχρόνως σχεδὸν θυμᾶται καὶ ὁ ὑπουργὸς Ἀμύνης τῆς Δυτικῆς Γερμανίας νὰ ἐκφράση δημοσία τὸν φιλοτουρκισμό του.

γ) Οἱ χῶρες τῆς Ε.Ο.Κ. δὲν εἶδαν μὲ καθόλου καλὸ μάτι τὴν πρωτοβουλία τῆς Ἑλλάδος γιὰ μιὰ εὐρύτερη Βαλκανικὴ συνεργασία. Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῶν διασκέψεων, τῶν ἀντιπροσώπων τῶν βαλκανικῶν χωρῶν στὴ χώρα μας, τὰ μέσα ἐνημερώσεως τῆς Δυτ. Γερμανίας (καὶ τῆς Ἀγγλίας καθὼς πληροφορήθηκα, καὶ πιθανώτατα καὶ τῶν ὑπολοίπων χωρῶν) εἶχαν συντονισθῆ σὲ μιὰ προσπάθεια μειώσεως τῆς σημασίας αὐτοῦ τοῦ ἐγχειρήματος. Τὰ ἐπίσημα δελτία εἰδήσεων τῆς ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως μίλησαν ἀπερίφραστα γιὰ «ἀποτυχία» τῆς διασκέψεως.

(Συνέχεια στὴν σελ. 7)

«Προσωπικὴ ἐργασία»

Κοινωνικὸ ὂν ὁ ἄνθρωπος· καὶ θῆκον του ἡ συμμετοχή του στὰ κοινά. Ἱερή του ὑποχρέωση ἡ προσφορὰ στὸ κοινωνικὸ σύνολο, ἀπόρροια βέβαια τῆς πολιτιστικῆς του ὡριμότητας καὶ τῆς ὑγιοῦς κοινωνικῆς του συμπεριφορᾶς. Στὰ πλαίσια μιᾶς ὁμάδας ἀνθρώπων μικρῆς ἢ μεγάλης μπορεῖ ὁ καθένας νὰ γίνη δημιουργός, συμβάλλοντας ἔτσι στὴν καλυτέρευση τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς, ἀνάλογα φυσικὰ μὲ τὶς δυνατότητες καί τὴ θέση ποὺ κατέχει στὴν κοινωνία ποὺ ζῆ. Προβλήματα ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν· κανένας δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ. Πολλὰ ὅμως μποροῦν νὰ γίνουν ἂν ὑπάρχη καλὴ θέληση, πνεῦμα συνεργασίας καὶ ἀποδοτικότητα ἀπ' ὅλους τοὺς φορεῖς, ὁποιοιδήποτε κι' ἂν εἶναι αὐτοί.

Σὲ μιὰ μικρὴ κοινωνία, ὅπως λόγου χάρη ἕνα χωριό, ἡ θετικὴ πορεία κι' ἡ προκοπὴ εἶναι ἄμεση συνέπεια τῆς δραστηριότητας τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τοῦ κάθε χωριοῦ. Ξέχωρα ὅμως ἀπ' αὐτὸ ἀπαραίτητη εἶναι καὶ ἡ συνεισφορὰ τοῦ καθενός. Συνεισφορὰ ἀνάλογη μὲ τὶς δυνατότητες τοῦ ἀτόμου καὶ τὶς εἰδικὲς συνθῆκες κάθε περιοχῆς. Ἡ μετάφραση τῆς συνεισφορᾶς αὐτῆς σὲ πράξη γίνεται σὲ διάφορους τρόπους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἡ «προσωπικὴ ἐργασία». Ἡ παροχὴ δηλαδὴ σωματικῆς ἐργασίας, ἀπ' τοὺς ἄρρενες κατοίκους ἑνὸς χωριοῦ. Κάθε ἐνήλικος ἄνδρας — μέχρις ὡρισμένες ἡλικίας βέβαια — ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρη σωματικὴ ἐργασία πέντε ἡμερῶν σὲ διάστημα ἑνὸς ἔτους γιὰ νὰ λύνωνται βασικῆς ἀνάγκης ζητήματα, ποὺ μόνο μὲ μαζικὴ δουλειὰ μποροῦν νὰ λυθοῦν.

Ὅμως στὰ τελευταῖα χρόνια — καὶ δυστυχῶς γι' αὐτὸ — γιὰ πολλοὺς ἡ «προσωπικὴ ἐργασία» ἔχει χάσει τὸ πραγματικό της νόημα καὶ σκοπό. Ἀπὸ ὑποχρέωση μεταβλήθηκε σὲ ἀγγαρεία. Ἀπὸ καθῆκον σὲ βάρος πραγματικό. Ἔτσι ὅμως αὐξάνουν τὰ προβλήματα κι' ἡ πρόοδος παραχωρεῖ τὴ θέση της στὴ στασιμότητα καὶ στὴν ὀπισθοχώρηση πολλὲς φορές.

Στὴ Νικήτη πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἡ κατάσταση εἶναι χειρότερη ἴσως ἀπὸ πολλὰ χωριά. Θἄταν δυσάρεστο βέβαια νὰ διεκδικήσουμε ἕνα παρόμοιο βραβεῖο, ἀλλὰ δυστυχῶς παρατηρεῖται μεγάλη ἀπροθυμία στὸν τομέα τῆς παροχῆς «προσωπικῆς ἐργασίας» ἀπ' τοὺς περισσότερους Νικητιανούς. Ὅμως ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ σταματήση. Καιρὸς εἶναι πιά. Τὰ προβλήματα ποὺ περιμένουν τὴ λύση τους εἶναι πάρα πολλά. Ὅσο τὸ πρᾶγμα πάει σὲ μάκρος τόσο τὸ χειρότερο. Οἱ μόνιμα ἀδιάφοροι καὶ ἀδρανεῖς θὰ πρέπει νὰ καταλάβουν πὼς ἔχουν ὑποχρέωση, ἐφ' ὅσον ζοῦν σ' ἕνα κοινωνικὸ σύνολο καὶ ἐπηρεάζονται ἀπ' αὐτὸ νὰ συνεισφέρουν καὶ νὰ βοηθοῦν. Οἱ ἀπὸ σύστημα μεμψίμοιροι καὶ ἀρνητὲς δὲν ἔχουν θέση σὲ μιὰ Νικήτη ποὺ πιστεύει πὼς μπορεῖ νὰ γίνη τὸ παράδειγμα ἀπὸ κάθε ἄποψη σ' ὅλη τὴ Χαλκιδική. Ἡ προσφυγὴ σ' ἄλλες μεθόδους γιὰ τὴν δῆθεν ἐκπλήρωση τῆς «προσωπικῆς ἐργασίας» εἶναι ἄρνηση οὐσιαστικά. Ἡ καταβολὴ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὶς πέντε μέρες προσωπικῆς ἐργασίας, δὲν παρέχει καμμιὰ ὠφέλεια, ἐφ' ὅσον τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ σωματικὴ δουλειά.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη κάτι τὸ οὐσιαστικό. Νὰ βρεθῆ τρόπος πρῶτα - πρῶτα, ὥστε ὅλοι νὰ προσφέρουν, ὅπως ἔχουν καθῆκον, τὴν προσωπική τους ἐρ-

(Συνέχεια στὴν σελ. 7)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Στοὺς Χριστόφορο Καρύδη, Γιῶργο Χαλκιᾶ, Θεόδωρο Μαδημένο καὶ Κομμώσεις «Μίλτων», πολλὲς εὐχαριστίες, γιατὶ δείχνουν τὴν ἀγάπη τους στοὺς νέους μας, προσφέροντας βιβλία στὴ βιβλιοθήκη τοῦ «ΣΙΘΩΝΑ».

Σαλπίσματα πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους

Τοῦ Κ. ΚΑΡΑΚΥΡΙΑΖΗ

Τὴ νύχτα ὅταν ἡ περισυλλογὴ κατεβάζει τοὺς πόθους κάτω ἀπ' τὸ μηδὲν .... ὅταν ἡ λάμπα καψαλίζει μικρὰ - μικρὰ ὄνειρα ποὖρχονται νὰ ταράξουν τὴ σκέψη μου, ὅταν τ' ἄδεια θρανία μοῦ στέλνουν τὴ μοναξιὰ τους συντρόφισσα ....

Τρέχω ἐκεῖ, μέσα στὴ παγωμένη ἐρημιὰ ἑνὸς βράχου. Σ' ἕνα χωριό. Ἐκεῖ ποὺ ἡ ἐρημιὰ ἑνώνεται μὲ τὴ γαλήνη. Ἡ πλήξη μὲ τὴν ὁμορφιὰ κι' ἡ ζωὴ μὲ τὸ θάνατο. Ἡ καμπάνα ψηλὰ ἀπ' τὸ σκευρωμένο καμπαναριὸ κρατᾶ τὸ ρυθμό της, κεῖ στὸ τέρμα τοῦ δρόμου. Εἶναι τὸ μήνυμα μέσ' τὴ θλιμμένη ἀπελπισιά. Ἡ ἀπελπισιὰ μέσ' στὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα. Κι' εἶναι μιὰ ἀνάσα κι' ἕνας λυγμὸς μέσ' στ' ἀπόβραδο... Ἕνας παλμὸς κι' ἕνα γέλιο μέσ' στὴ ζωὴ ποὺ σωπαίνει ἐκείνη ἡ καμπάνα...

Πηγαίνομε... Σκυφτοί, ἀμίλητοι, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, ἐκεῖ στοῦ μεγάλου δρόμου τὴ μέση. Ὁ ρυθμὸς τῆς καμπάνας ὁδηγεῖ τὰ βήματά μας... Ξαφνικὰ γλυκόηχες νότες, σκορπισμένες σὰν τρελλὲς πεταλοῦδες στὸ μυρωδᾶτο ἀέρα, κι' ἕνα τραγούδι ἁπαλό, ἔρχονται νὰ ταράξουν τὴν παραδείσια γαλήνη ποὺ μᾶς κυκλώνει καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὸ τίποτα. Τὴ βαθιὰ σιωπή μας διαδέχεται μιὰ οὐράνια συναυλία ἀπὸ ἐλπίδες καὶ μηνύματα. Τὸ τραγούδι ξυπνᾶ μέσα μας τὴν ἄνοιξη. Κι' ἐμεῖς ἕνα στεφάνι ἀπὸ νειᾶτα ἀκολουθοῦμε τὰ χνάρια ποὺ μᾶς προστάζει ἐκεῖνο τὸ τραγούδι... Αὐτὸ τὸ χῶμα εἶναι δικό τους καὶ δικό μας. Αὐτὸ τὸ χῶμα εἶναι δικό μας.

Σφίγγουμε τὰ χέρια καὶ προχωροῦμε... Τὸ τραγούδι μᾶς ἑνώνει... Οἱ γροθιές μας κλείνουν μέσα τους τὴν ἄρνηση νὰ ὑποταχθοῦμε «δοῦλοι σ' ἀφέντες», νὰ προσφέρωμε «γῆ καὶ ὕδωρ» στοὺς ἐπώνυμους καὶ ἀνώνυμους «εὐγενεῖς κουρσάρους» καὶ ἀρνητὲς κάθε ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας.

Προχωροῦμε... Ἀντίκρυ μας ἁπλώνεται ἡ πλατειὰ βαθυγάλαζη θάλασσα. Στὸ πρόσωπό της καθρεφτίζεται ὁ οὐρανός... Κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της στὰ πληγιασμένα μάτια τοῦ φτωχοῦ τὴν ὥρα ποὺ προσεύχεται... Τὰ βήματά μας βαρειά, ἀποτυπώνουν τὴ θέλησή μας νὰ συγκρουστοῦμε μὲ τὴν ἄρνηση, ν' ἀντιδράσωμε ἔντονα στὸν παραγκωνισμὸ καὶ στὴν ὑποτίμηση καὶ ν' ἀρνηθοῦμε μὲ περηφάνεια, τὸν ταπεινωτικὸ ἐμπαιγμό. Προχωροῦμε... ἀργά, μὲ προσοχή, λὲς κι' ὁ τόπος αὐτὸς θέλει νὰ μᾶς κρατήση σὲ κάθε σπιθαμή του, νὰ μᾶς μυήση βαθειὰ στὸ μεγάλο μυστήριο καὶ στὸ κάλλος του.

Οἱ πέτρες γύρω μας μιλοῦν καὶ τὰ φαράγγια ἀντιλαλοῦν περασμένες φωνές... Αὐτὸ τὸν τόπο λένε, πὼς διάλεξαν ὁ Ποσειδώνας μὲ τὴν Ὄσσα γιὰ τὸ μικρό τους γιὸ τὸ Σίθωνα. Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν, κι' ὁ Σίθωνας μεγάλωσε κι' ἔγινε βασιλιὰς τρανός. Ὁ λαός του τὸν ἀγαποῦσε, γιατὶ ἦταν δίκαιος καὶ καλός. Καὶ καθὼς ἡ δόξα του ἦταν μεγάλη, μαθεύτηκε ὥς τὶς μέρες μας Κι' ὁ Σίθωνας ξαναζωντάνεψε μέσ' στὶς καρδιές μας κι' ἔγινε σύμβολο ἑνότητας καὶ ἀγώνα. Ἔγινε τὸ μετερίζι τῆς νεολαίας σὲ κάθε δίκαιη πάλη γιὰ τὴν προκοπὴ αὐτοῦ τοῦ τόπου, καὶ γιὰ νὰ σώση ὅ,τι ἀπόμεινε ἀκόμα ἀπ' τὴν πρωτόγονη παρθενικὴ ὁμορφιά του.

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροὶ κι' ὁ τόπος γνώρισε λύπες πολλὲς μὰ καὶ χαρὲς περίσσειες. Ἦρθαν λαοὶ πολλοί, γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν. Κουρσάροι, Ρωμαῖοι, Τοῦρκοι μὰ κανένας δὲν κατάφερε νὰ τὸν σκλαβώση κι' ἡ Σιθωνία ἔζησε καὶ ζῆ ἀδούλωτη ὥς τοὺς καιρούς μας.

Ὁ ἀέρας τῆς ἀβεβαιότητας ὕστερα ἀπ' τὸν τελευταῖο πόλεμο σταμάτησε γιὰ λίγο νὰ φυσάη κι' ὁ ἥλιος πρόβαλλε λαμπρὸς γιὰ νὰ σκορπίση σπάταλα καὶ πάλι τὶς ὁλόχρυσες ἀχτίδες του, ἀντιφέγγοντας στὰ πρόσωπά μας μιὰ ἀβέβαιη αἰσιοδοξία.

Κανένας δὲν πρόβλεπε πὼς τὸ «Λίμπρο ντ' Ὄρο» ἡ χρυσῆ βίβλο ποὺ μαρτυροῦσε τὴν καταγωγὴ τῶν «εὐγενῶν» καὶ ρίχτηκε ἐδῶ καὶ χρόνια στὴ φωτιὰ ἀπ' τοὺς Γάλλους, πὼς θὰ βρισκόταν καὶ πάλι καὶ θὰ ξανάνοιγε. Κι' «εὐγενεῖς» τόσοι πολλοὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ποὺ ἀνακάλυψαν τὴν καταγωγή τους, σκορπίστηκαν σὲ χῶρες καὶ λαοὺς γιὰ νὰ κουρσέψουν, νὰ ξεσπιτώσουν καὶ νὰ ξανασταθοῦν τὸ βασίλειο τῶν Κόντηδων, τῶν Δόγηδων, τῶν Ἱπποτῶν καὶ τῶν δούλων. Κάτι τέτοιοι «εὐγενεῖς» καλοπροαίρετοι ἄλλοι ἑλληνικῆς καταγωγῆς τύπου Καρρᾶ, ἄλλοι ἀγγλικῆς καταγωγῆς τύπου Nabico κι' ἄλλοι γερμανοελληνικῆς καταγωγῆς τύπου Βαρδινογιάννη χτύπησαν τὶς πόρτες τῆς Σιθωνίας ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ εὐγενικό τους ἔργο. Τουριστικὴ ἀξιοποίηση τὸ λένε στὴ γλώσσα τους, μὰ ὁ λαὸς στὴ γλώσσα του τὸ ξέρει ὑποδούλωση. Στήνουν πύργους ἱπποτῶν καὶ χώνουν τὰ νύχια τους βαθειὰ στὰ δασωμένα στήθεια αὐτοῦ τοῦ τόπου γιὰ νὰ τὸν μετατρέψουν σὲ κακότεχνα μεγαθήρια ἀπὸ μπετὸν καὶ κοινόχρηστους χώρους, κουρσεύουν τὴ γῆ μας καὶ ξεσπιτώνουν ἕνα λαὸ ποὺ τὸν θέλουν ὑποταγμένο στὴ μοῖρα τοῦ δούλου.

Στὶς σκαμμένες ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ χρόνου μορφές τους ξεχωρίζομε τὴν ἀνυπότακτη θέλησή τους νὰ προχωρήσουν, ν' ἀγωνιστοῦν κατακτώντας ὅ,τι τοὺς ἀνήκει καὶ τοὺς τὸ ἀρνοῦνται Καμμιὰ δύναμη δὲν θὰ μπορέση νὰ τοὺς ἀναχαιτίση στὴν πορεία τους γιὰ δικαίωση. Οἱ ἀδούλωτες ψυχές τους θωρακισμένες μὲ τὴν ἠθικὴ δύναμη τοῦ δίκαιου ἀγώνα, ἔχουν καταστῆ ἄτρωτες μπροστὰ στὰ βέλη τῆς ἀδικίας.

Προχωροῦμε... μέχρι νὰ λάμψη τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς, μέχρι ν' ἀκουστῆ ἡ φωνὴ τῆς Δημοκρατίας... Γιατὶ ἕνας τέτοιος παράδεισος γραμμένος ἀπὸ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ θὰ ἦταν ἔγκλημα νὰ παραδοθῆ στὸ μπετὸν καὶ στὴν καταστροφή.

Προχωροῦμε... Τὰ χείλι μας ψιθυρίζουν ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ τραγούδι...

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 21 ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Ὁ ἐρεθισμὸς τῶν πνευμάτων ξαπλώνεται καὶ στὴν Κασσάνδρα. Οἱ εἰδήσεις γιὰ τὴν ἐπανάσταση στὴ Μολδαβία, ἀργότερα στὴν Πελοπόνησο καὶ Στερεά, οἱ φῆμες γιὰ δῆθεν εἰσβολὴ ρωσικῶν στρατευμάτων στὸ τουρκικὸ ἔδαφος, γιὰ ἀνταρσία τῶν Ἑλλήνων μέσα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἡ ὑποβολὴ τῶν λέξεων «Ἐλευθερία» καὶ «Γένος» ποὺ ὑποτελοῦσαν τὰ μαγικὰ σύμβολα τοῦ ἀγώνα, ἠλέκτριζαν τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν τῆς Κασσάνδρας ποὺ δὲν ἄργησαν ν' ἀποφασίσουν σὲ δημόσια συνέλευση τὴν κήρυξη τῆς ἐπαναστάσεως.

Τὸ παράδειγμα τῆς Κασσάνδρας ἀκολουθοῦν ἡ Ὁρμύλια, τὰ χωριὰ τῆς Σιθωνίας, τὰ Βασιλικὰ καὶ τὰ Μαντεμοχώρια. Στὴν ἐξέγερση τῆς χερσονήσου τῆς Χαλκιδικῆς συντέλεσαν ὁπωσδήποτε τὰ Ψαριανὰ καὶ τ' ἄλλα πολεμικὰ ποὺ περιπολοῦσαν καὶ δροῦσαν στὶς ἀκτὲς τῆς Μακεδονίας. Παντοῦ ὅπου κηρύχτηκε ἡ ἐπανάσταση, συστήθηκαν μὲ τὴ φροντίδα τοῦ Ἐμμ. Παπᾶ μεικτὲς ἐπιτροπὲς ἀπὸ κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, μὲ καθήκοντα διοικητικά, οὐ κονομικὰ καὶ δικαστικά. Ἀλλὰ τὸ κίνημα προχωροῦσε ἀργὰ καὶ ἀσυστηματοποίητα. Τὰ αἴτια ἦταν ἡ ἔλλειψη ἀρχηγῶν ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἔλλειψη πολεμικοῦ ὑλικοῦ. Πάντως ἡ Κασσάνδρα καὶ τὸ Ἅγιο Ὄρος ἦταν σπουδαῖα στρατηγικὰ ἐρείσματα γιὰ τὴν ἐξάπλωση καὶ τὴ διατήρηση τῆς ἐπαναστάσεως στὴ Χαλκιδική, γιατὶ χωρίζονταν μὲ λεπτοὺς ἰσθμοὺς ἀπὸ τὸν κύριο ὄγκο της καὶ ἦταν εὔκολο νὰ ὀχυρωθοῦν καὶ νὰ κρατηθοῦν καὶ μὲ τὴ σύμπραξη τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἦταν δυνατὸν ν' ἀποτελέσουν θαυμάσια ὁρμητήρια καὶ ἄσυλα.

Ἀνάγλυφα φαίνεται ἡ κατάσταση σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔστειλαν ἐπαναστάτες στὸν Ἐμμ. Παπᾶ «Αὐθέντα» γράφουν στὶς 9 Ἰουνίου «νὰ μᾶς στείλης ἕναν ἄνθρωπον ἰδικόν σας, διὰ νὰ κάμη ἕνα κομάντο, ἀπάνω εἰς τὸ ἀσκέρι, ἐπειδὴ σὲ ρέπελο εὑρισκόμεθα...».

Κι' ὅλ' αὐτὰ ἐπειδὴ ὑπῆρχαν πολλὰ σώματα ἐπαναστατῶν σκορπισμένα καὶ χωρὶς κανένα σχεδὸν σύνδεσμο μεταξύ τους. Πάντως δύο ἦταν τὰ κύρια ἐπαναστατικὰ σώματα. Τὸ ἕνα ἀπὸ Μαντεμοχωρίτες καὶ μοναχοὺς μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἐμμ. Παπᾶ καὶ τὸ ἄλλο μὲ Κασσανδρινοὺς καὶ Χασικοχωρίτες μὲ ἀρχηγὸ τὸν Χάψα.

Τὸ σῶμα τοῦ Παπᾶ ἀπώθησε τὴ μικρὴ τουρκικὴ δύναμη ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν Ἱερισσό, προχώρησε πρὸς τὸ Σταυρὸ καὶ ἔπιασε θέσεις στὸ στενὸ τῆς Ρεντίνας μὲ σκοπὸ ν' ἀντιμετωπίση ἐχθρικὲς

(Συνέχεια στὴν 7η σελ.)

ΟΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ 1η σελίδα) πέφτει καὶ τὸ κρύο δὲν ἀστειεύονται τοῦτο τὸ πρωινό. Κάθομαι κάπου καὶ περιμένω ὑπομονετικὰ. Τώρα θὰ φωνάξη - σκέφτομαι. Ἡ ὥρα ὅμως περνάει καὶ πάλι τίποτε. Ἐννιὰ παρὰ δέκα κι' ἕνας μεσήλικας δίπλα μου κάτι μουρμουρίζει. Ἕνας ἄλλος ἀπέναντι διαμαρτύρεται στὸν σταθμάρχη ποὺ κρυμμένος στὸν πάγκο του, θαρρεῖ πὼς ἐξουσιάζει ὅλους αὐτοὺς ποὺ περιμένουν τὸ μεγάφωνό του γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦν.

— Δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη τὸ λεωφορεῖο σας κύριε, ἀπαντᾶ ἀδιάφορα. Περιμένουμε. Ὅπου νἄναι θἄρθη. Καὶ ξανασκύβει στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ συνεχίση τὴ δουλειά του.

Ἐννιὰ καὶ τέταρτο καὶ τὸ λεωφορεῖο ἀκόμα νὰ φανῆ. Κάποιος πλησιάζει τὸν σταθμάρχη καὶ διαμαρτύρεται πιὸ ἔντονα.

— Κάντε κάτι τέλος πάντων. Βάλτε κάποιο ἄλλο λεωφορεῖο. Δὲν εἶναι κατάσταση αὐτή.

Ὁ σταθμάρχης σχηματίζει ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο κι' ἀπευθύνεται σ' ἕναν ὁδηγὸ ποὺ στέκει δίπλα του καὶ ποὺ τὸ λεωφορεῖο του — ὅπως καὶ ἄλλα — περίμενε ἔξω δρομολογημένο κανονικά. Αὐτὸς ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν δέχεται νὰ ἀντικαταστήση τὸ λεωφορεῖο ποὺ ἄργησε καὶ νὰ φύγη αὐτὴ τὴ στιγμή. Οὔτε κι' ἕνας ἄλλος ὁδηγὸς ποὺ ρωτήθηκε μετὰ ἀπ' αὐτόν. Τὸ λεωφορεῖο καὶ ὁ ὁδηγὸς ἐπιφυλακῆς πουθενά. Κι ὁ σταθμάρχης ἀνήμπορος νὰ ἐπιβάλη τὴ θέλησή του στοὺς ὁδηγούς, μεγαλώνει τὴν ταλαιπωρία τόσων ἀνθρώπων ποὺ μιὰ ὥρα τώρα περιμένουν νὰ φύγουν· θἄχουν δουλειὲς καὶ θὰ βιάζωνται σίγουρα πολλοὶ ἀπ' αὐτούς. Ἐπὶ τέλους στὶς 9.30 βρέθηκε ὁ ὁδηγὸς ποὺ ἀνέλαβε νὰ δρομολογηθῆ. Ἔτσι μὲ καθυστέρηση μιᾶς ὥρας ξεκινήσαμε. Πάλι καλά.

Μέχρι τὸν Πολύγυρο τὸ ταξίδι χωρὶς τίποτε σημαντικὸ Ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω ὅμως ἄλλη ταλαιπωρία. Κατέβηκαν μερικοὶ ἐπιβάτες στὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ, ἀλλὰ στὸ λεωφορεῖο ὥρμησε ἕνα πλῆθος ἀπὸ καινούργιους. Συμπληρώθηκαν οἱ ἄδειες θέσεις καὶ οἱ ὄρθιοι ποὺ μέτρησα ἦταν δέκα ἑφτά. Ἕνα λεωφορεῖο γιὰ τριάντα δύο ἐπιβάτες εἶχε πενῆντα ἀνθρώπους στιβαγμένους κυριολεκτικά. Ἔτσι κατώρθωσα νὰ φτάσω στὴ Νικήτη — Ὀδύσσεια πραγματικὴ — μετὰ ἀπὸ ταλαιπωρία τεσσάρων ὡρῶν.

Δὲν εἶναι βέβαια μοναδικὸ τοῦτο τὸ περιστατικό. Τὸ ξέρουν οἱ Χαλκιδικιῶτες πολὺ καλά. Καὶ ξέρουν πὼς σ' ἄλλα χωριὰ — ἰδιαίτερα στὴ βόρεια Χαλκιδικὴ — ἡ κατάσταση στὶς συγκοινωνίες εἶναι ἀπελπιστική. Μὲ τὰ πράσινα λεωφορεῖα ἀκόμη καὶ τοὺς ἄθλιους δρόμους τοὺς γεμάτους κινδύνους γι' αὐτοὺς ποὺ θὰ τολμήσουν ν' ἀνεβοῦν σ' ἕνα λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς.

Ἀλήθεια μέχρι πότε θὰ διαιωνίζεται ἡ ταλαιπωρία καὶ τὸ κορόϊδεμα σ' ἕναν ὁλόκληρο νομό; Μέχρι πότε τὰ λεωφορεῖα θὰ εἶναι λίγα κι' ἕνα κύκλωμα ἀπὸ ἰδιοκτῆτες θὰ εἰσπράττη τεράστια κέρδη σὲ βάρος τῶν Χαλκιδιωτῶν;

Ἂς ἐπέμβουν ἐπὶ τέλους οἱ ἁρμόδιοι γιὰ νὰ δοθῆ ἡ λύση ποὺ θὰ ἱκανοποιῆ τοὺς πολλούς. Τὰ ἡμίμετρα κι' οἱ προχειρότητες νὰ λείψουν ἀπ' τὴ Χαλκιδική. Ἀρκετὰ τὰ ἄλλα προβλήματά της. Τὸ συγκοινωνιακὸ ἔχει προτεραιότητα καὶ πρέπει σύντομα νὰ λυθῆ

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ - ΚΗΔΕΜΟΝ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 2)

Συμβούλιο μὲ τὴ παρακάτω σύνθεση:

Πρόεδρος Νικόλαος Καζάνης, Ἀντιπρόεδρος Φάβας Γεώργιος, Ταμίας Δημήτριος Χριστιανός, Γ. Γραμματεὺς Γεώργιος Ἀναγνωστάρας, Μέλη Ἰάννης Κασσανδρινὸς καὶ Ἀθανάσιος Συρδάρης.

Ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπή:

Κων)νος Θωμᾶς Προϊστάμενος, Τριαντάφυλλος Ξαργιᾶς ἀναπληρωτής, Ἀντώνιος Κατσίμερος μέλος.

ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελ. 5)

Οἱ «σύμβουλάτορες» τῆς Ε.Ο.Κ. μείωσαν ἔντεχνα τὸν διεθνῆ ἀντίκτυπο μιᾶς διαβαλκανικῆς συνεργασίας.

Τὴν κατάλληλη στιγμή, δίδοντας εὐρύτατη δημοσιότητα στὴν αἰφνίδια ἀπόφασή τους, ἔστρεψαν τὰ βλέμματα τῆς κοινῆς γνώμης στὶς σχέσεις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ε.Ο.Κ. Παράλληλα ἡ ἔντονη καὶ ἄμεση ἀντίδρασή μας, ἀναμενόμενη καὶ δικαιολογημένη βέβαια, ἀποτελοῦσε ἄμεση ἀλλὰ σαφὴ ὁμολογία:

«Γιὰ μᾶς προέχει ἡ Ε.Ο.Κ., κι' ὄχι τὰ Βαλκάνια» (δυσμενὴς ὁπωσδήποτε ὁ ἀντίκτυπος στὴ διάσκεψη τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν, ἡ ὁποία μάλιστα γίνονταν στὴ χώρα μας).

Εἶναι προφανὲς ὅτι τὰ κράτη μέλη τῆς Ε.Ο.Κ., μ' αὐτὴ τὴν ἀριστοτεχνικὰ ὀργανωμένη κομπίνα, ἔπαιξαν τὸ παιγνίδι τους στὴ διεθνῆ πολιτικὴ σκακιέρα σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδος. Πιθανὸν νὰ ἐλπίζουν ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ μετατροπὴ τῆς εἰσδοχῆς μας στὴν Κοινὴ Ἀγορά, σὲ ἐξαγορά.

Θἄπρεπε ὅμως οἱ κοντόφθαλμοι νἄχαν καταλάβει, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν ἐπαιτεῖ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ δικαιωματικὰ τὴν ἔνταξη στὴν Ε.Ο.Κ. Κι' ἀκόμα περισσότερο θἄπρεπε νἄχουν ἀπὸ καιρὸ συνειδητοποιήσει, ὅτι δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ κινοῦν τὰ πιόνια, γιατὶ οἱ ἴδιοι εἶναι πιόνια στὰ χέρια τοῦ ὑπερατλαντικοῦ «συμμάχου», ποὺ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ δοῦν κάτι δδυνηρό.

Ἡ Εὐρώπη, ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη (Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ) ριταγωγεῖται, σήμερα ἀκόμα, ἀπ' τοὺς πραγματικὰ κερδισμένους τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ δῆ τὸ ἀληθινό της πρόσωπο. Αὐτὸ ποὺ δὲν θἄναι παραμορφωμένο ἀπὸ δυὸ χαλκάδες, ποὺ οἱ ἄκρες τους χάνονται στὰ χιόνια τῆς Σιβηρίας καὶ στὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 21 ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν 6η σελ.)

δυνάμεις ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία, ἐνῶ τὸ σῶμα τοῦ Χάψα, ἀφοῦ σκόρπισε μικρὲς τοπικὲς ἀντιστάσεις τῶν Τούρκων, στὶς 29 Μαΐου τοῦ 1821 μπῆκε στὰ Βασιλικά. Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Βασιλικιωτῶν δὲν περιγράφεται. Ἀμέσως ξέχασαν τὶς ἐπιφυλάξεις τους, συγκρότησαν ἐπαναστατικὴ ὁμάδα καὶ μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Βασίλη Κοτζιᾶ καὶ τὸν Γραμμένο Καραφίλιππα, ἐνώθηκαν μὲ τὴν ὁμάδα τοῦκαπετὰν Χάψα.

Συνεχίζεται

Ν. ΒΑΜΒΑΚΟΥΔΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελ. 5)

γασία. Ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν κατορθωθῆ νὰ αὐξηθῆ τὸ ἀντίστοιχο χρηματικὸ ποσό, ποὺ θὰ εἰσπράττεται ὅμως ἀπ' τὴν Κοινότητα γιὰ νὰ μπορῆ αὐτὴ νὰ τὸ χρησιμοποιῆ καὶ νὰ ἀναπληρώνη ἔτσι τὴν ἔλλειψη ἐργατικῶν χεριῶν. Μόνο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἴσως γίνει κάτι καὶ ἄξιο ποιηθοῦν τομεῖς ποὺ θὰ ἔπρεπε ἀπὸ καιρὸ νὰ εἶχαν ἀξιοποιηθῆ.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΠΟΥΛΙΟΣ

Ἀπ' τὶς ΑΠΟΚΡΙΕΣ στὸν Πολύγυρο.

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΚΤΗΜΟΝΕΣ

Σημ. Συντ.

Στὸ πρῶτο τεῦχος τῆς ἐφημερίδας τῶν φοιτητῶν Χαλκιδικῆς «Νέοι Καιροὶ» τοῦ Δεκεμβρίου, δημοσιεύτηκε ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀθ. Χουχούτα μὲ τίτλο «Ὄχι δοῦλοι τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀττίλα», εἰς τὴν ὁποία ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς:

Μεταξὺ τῶν κτηματικῶν περιοχῶν Νικήτης, Μεταμορφώσεως καὶ Μεταγγιτσίου, ὑπάρχει μεγάλη ἔκταση κατὰ τὸ πλεῖστο μὴ πευκόφυτη, ποὺ ἀνήκει στὴν Ἱ. Μ. τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Χρησιμοποιεῖται σὰν βοσκότοπος μὲ ἐτήσιο εἰσόδημα τῆς τάξης τῶν 20.000 — 30.000 δρχ., ἴσα ἴσα δηλαδὴ νὰ καλύπτη τὰ ἔξοδα συντηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς περιοχῆς. Κρίνει λοιπὸν - καὶ συμμεριζόμαστε ἀπολύτως τὶς ἀπόψεις του - ὅτι ἡ παραπάνω περιοχὴ ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ ἀπαλλοτριωθῆ καὶ νὰ ἀποδοθῆ στοὺς κατοίκους των χωριῶν, οἱ ὁποῖοι ἄλλωστε ἔχυσαν τόσο καὶ τόσο ἱδρῶτα γιὰ νὰ τὴν καλλιεργοῦν ἀπὸ ἑκατοντάδες χρόνια τώρα, ἀπὸ πρόγονο σὲ πρόγονο (καϋμένοι κολῆγες παποῦδες μας). Μόνο ἔτσι τονίζει, θὰ φράξουμε τοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Εὐρώπης.

Τὴν ἴδια ἐπιστολὴ δημοσίευσε ἀργότερα καὶ ἡ «Φωνὴ τῆς Χαλκιδικῆς» ἀρ. Φ. 51 (19.1.76). Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου ἀρχ)της Γαβριὴλ ἀπάντησε μὲ ἐπιστολὴ ποὺ δημοσιεύεται στὴ «Φωνὴ τῆς Χαλκιδικῆς» ἀρ. Φ. 53 (1.2.76), στὴν ὁποία μέμφεται τὸ κράτος γιὰ τὴν ἀδιαφορία του στὴν μὴ ἀποζημίωση ἐκτάσεως ποὺ ἔχει ἀπαλλοτριωθῆ στὰ 1923. Λέει δηλ. ὅτι ἡ ἔκταση εἶχε ἐκτιμηθῆ σὲ 10.000 στρ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα δόθηκαν στοὺς κατοίκους τὰ 3.000 ἐνῶ τὰ 7.000 ἀφέθηκαν στὸ μοναστῆρι. Μετὰ δεκαετία ἔγινε καταμέτρηση καὶ ὅπως τονίζει ὁ ἡγούμενος Γαβριὴλ βρέθηκαν 18.000 στρ., δόθηκαν τὰ 11.000 στοὺς ἀγρότες καὶ ἔμειναν 7.000 στὸ μοναστῆρι.

Ζήτησε λοιπὸν τὸ μοναστήρι ἀποζημίωση γιὰ τὰ 8.000 στρ. Τὸ κράτος ἀδιαφορεῖ καὶ τὸ μοναστῆρι διαμαρτύρεται καὶ κατηγορεῖ τὸ κράτος γιὰ τὴ στάση του καὶ γιατὶ θέλει νὰ καθιερώσῃ τὸ αὐτόματο διαζύγιο (!) (βλ. ἐπιστολὴ ἡγουμένου Γαβριὴλ) στὴ «Φωνὴ» ἀρ. 53)1. 2.76). Τίποτε ὅμως δὲν ἀναφέρει γιὰ τὴν περιοχὴ τῶν 7.000 στρ. τοῦ μοναστηριοῦ στὰ ὁποῖα ἀναφέρονταν καὶ τὸ δημοσίευμα τοῦ κ. Χουχούτα.

Σ' αὐτὰ λοιπὸν ἀπαντᾶ ὁ κ. Χουχούτας.

«Μὲ πικρίαν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴ τοῦ καθηγουμένου τῆς Ι. Μ. Διονυσίου εἰς τὴν ὁποίαν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1.2.1976 ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Χαλκιδικῆς» ὁ καθηγούμενος βάλει λίγο πολὺ ἐναντίον μου ἐνῶ στὴν ἐπιστολή μου οὔτε κάν αἰχμὴ ὑπάρχει κατὰ τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀλλὰ ἀπεναντίας συνηγορεῖ παλαιότερον δημοσίευμα τοῦ καθηγουμένου.

Δὲν ἀμφιβάλει κανεὶς ὅτι τὸ ἄνω δάσος ποὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴ θάλασσα πλέον τῶν 3 χιλιομέτρων, ἄρα ὄχι ἀκρογιάλι, ἀλλὰ βοσκότοπος, τὸ κατέχει ἡ Ἱ Μονὴ ἀδιαταράχτως ἀπὸ πολλῶν ἑκατοντάδων ἐτῶν.

Δὲν ἀμφιβάλει κανεὶς ὅτι διὰ τὸ ἄνω δάσος μὰ καὶ γιὰ ἄλλες ἐκτάσεις ὡς ὁ χῶρος κατασκηνώσεων, τὸ κοινοτικὸ ἄλσος, τὸ Νεκροταφεῖο τῆς Κοινότητος, ἐδικαιώθη ἡ Ἱ Μονὴ εἰς Ἄρειον Πάγον.

Δὲν ἀμφιβάλει κανεὶς τέλος, ὅτι εἶναι ὅλα τὰ ἀνωτέρω κτῆμα τῆς Ἱ Μονῆς. Ἡ οὐσία ὅμως εἶναι μία.

Στὰ γύρω χωριὰ ὁ κόσμος πεινάει, τὰ ἔσοδα τοῦ δάσους εἶναι τόσα, ἴσως καὶ λιγώτερα, ἀπ' ὅτι τὰ ἔξοδα, ἐνῶ ἡ δυναμικότης του εἶναι τέτοια ποὺ μπορεῖ νὰ ζήσουν πέντε καὶ πλέον χιλιάδες ψυχές.

Κάποτε, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, ἡ ἐκκλησία ἄνοιγε τὶς πόρτες της καὶ ἔδινε στοὺς κινδυνεύοντες ἀπὸ βαρβάρους αὐτοκράτορες ὅλα τὰ ἀσημικὰ καὶ χρησαφικὰ γιὰ νὰ μείνη καὶ ἔμεινε ἔτσι ἀδούλοτο τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο. Σήμερα τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἀντὶ νὰ ἔλθουν στὴ χώρα μας οἱ Οὖννοι τοῦ Ἀττίλα, πηγαίνουμε ἐμεῖς στὴ χώρα τους καὶ γινόμαστε δοῦλοι. Πηγαίνουμε στὴ χώρα τους γιατὶ τὸ κράτος, δυστυχῶς τὸ Κράτος δὲν πρόσεξε τὸν ἀγρότη, τὸν φτωχὸ ἐγγονὸ τοῦ παππού κολῆγα.

Ἡ γῆ, ἡ ποτισμένη αὐτὴ γῆ, ἀπὸ αἷμα καὶ ἱδρῶτα τοῦ ἀγρότη - ἀλήθεια πόσο αἷμα καὶ ἱδρῶτα χύσανε οἱ παποῦδες μας ποὺ ἐργαζόταν σὰν κολῆγες στὴ γῆ αὐτὴ γιὰ ἕναξερὸ κομμάτι ψωμὶ - πρέπει νὰ βρίσκεται στὰ τίμια χέρια τοῦ ἀγρότη, τοῦ ἀγρότη ποὺ τὴν δουλεύει καὶ ὄχι στὰ χέρια τῶν τσιφλικάδων ἔστω κι' ἂν στὴν περίπτωσή μας τσιφλικὰς εἶναι ἡ Ἱ Μονὴ Διονυσίου».

Ἀθανάσιος Χουχούτας
Πολιτ. Μηχανικὸς

ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΚΤΗΜΟΝΩΝ

Πρὸς

1) Τὸν Ἀξιότ. Κύριον ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, Ἀθήνας.
2) Τὸν Ἀξιότ. Κύριον ΝΟΜΑΡΧΗΝ ΧΑΛ)ΚΗΣ, Πολύγυρον

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Τοῦ «Συλλόγου Ἀκτημόνων Νικήτης — Χαλκιδικῆς», νομίμως ἐκπροσωπουμένου

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν Ὑμῶν, τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς τοὺς ὑπερογδοήκοντα — μέλη τοῦ Συλλόγου Ἀκτημόνων Νικήτης Χαλκιδικῆς — θέμα, ἅλως ζωτικὸν μάλιστα καὶ νὰ παρακαλέσωμεν διὰ τὴν ἐπίλυσίν του.

1. Εἰς τὴν ἀγροτικὴν τοποθεσίαν «Ἅγιος Φωκᾶς», κειμένην μεταξὺ τῶν χωρίων Νικήτης — Μεταμορφώσεως — Ὁρμύλιας Χαλκιδικῆς, ὑφίσταται ἔκτασις ἐκ 17.000 στρεμμάτων, ἀνήκουσα εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς Διονυσίου καὶ Βατοπεδίου Ἁγ. Ὄρους.

2) Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐκτάσεως, τμῆμα μὲν αὐτῆς ἐξ 10.000 στρεμμάτων εἶναι δασοσκεπής, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τμῆμα ἐξ 7.000 στρεμμάτων φέρει θαμνώδη μόνον βλάστησιν, δυναμένη νὰ ἀξιοποιηθῆ καὶ καλλιεργηθῆ, μέχρι σήμερον δὲ παραμένει τελείως ἀναξιοποίητος, ἀκαλλιέργητος καὶ ἐγκαταλελειμένη.

3. Θεωροῦμεν δίκαιον καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην προστασίαν τοῦ Κράτους πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀκτήμονας, ἀλλὰ καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν ἐξαγγελθεῖσαν Κυβερνητικὴν Ἀγροτικὴν πολιτικήν, ὅπως ἡ ἀνωτέρω ἀναξιοποίητος καὶ ἐγκαταλελειμένη, ἐξ 7.000 στρεμμάτων, ἔκτασις τῆς περιοχῆς μας, παραχωρηθῆ καὶ διανεμηθῆ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀκτήμονας κατοίκους τοῦ χωρίου Νικήτης Χαλκιδικῆς.

4) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑφίστανται τυπικὰ κωλύματα, ἐκ τοῦ Νόμου, διὰ τὴν τοιαύτην δικαίαν παραχώρησιν καὶ ἀποκατάστασιν ἡμῶν, παρακαλοῦμεν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, τῇ συνεννοήσει μετὰ τῶν ἀνωτέρω Ἱερῶν Μονῶν, ἀγορὰν τῆς ἀγροτικῆς ταύτης ἐκτάσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ παραχώρησιν αὐτῆς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀκτήμονας. Σημειοῦμεν, ἐν προκειμένῳ, ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἀνωτέρω ἐκτάσεως ἀνέρχεται εἰς δρχ. 500 περίπου, κατὰ στρέμμα, καθ' ὅσον, ὡς προεξετέθη, πρόκειται διὰ περιοχὴν ἀναξιοποίητον καὶ ἐγκαταλελειμένην γεωργικῶς, καθαρῶς δὲ ἀγροτικήν.

5) Ἐπειδὴ τὸ μὲν αἴτημά μας τυγχάνει δίκαιον, ἡ δ' ἐπίλυσίς του ἐφικτή, παρακαλοῦμεν διὰ τὰ κσθ' Ὑμᾶς.

Ἐν Νικήτῃ τῇ 15 Νοεμβρίου 1975

Διὰ τὸν «Σύλλογον Ἀκτημόνων Νικήτης Χαλκιδικῆς»

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. — Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δημήτριος Παπαστεργίου — Ξαργιᾶς Δημήτριος

Κοινοποίησις: Δ)νσιν Γεωργίας Νομ. Χαλκιδικῆς, Πολ)ρον.